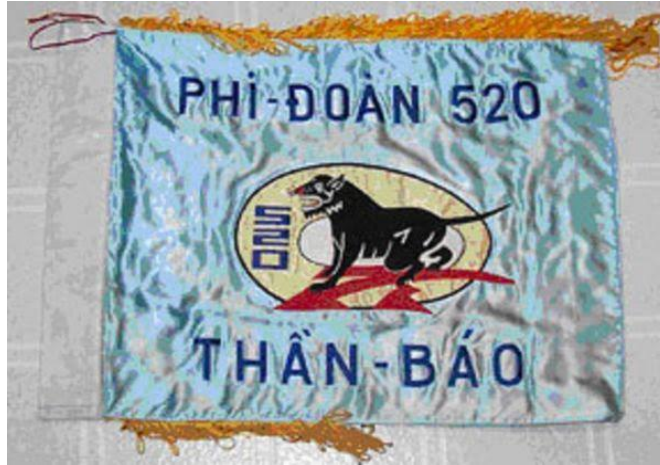

CHUYỂN BAY ĐỊNH MỆNH

Cờ Phi Đoàn Thần Báo 520

05-30-2023, 05:06 AM

Phạm Văn Bản
Phi Đoàn Thần Báo 520

Vào những tháng cuối năm 1974, phi đoàn Thần Báo chúng tôi nhận lệnh di chuyển về biệt đoàn 74 zulu đóng quân ở phi trường Tân Sơn Nhất. Cũng kể từ ngày ấy, trung tâm hành quân của biệt đoàn chúng tôi được đặt tại một khu trường cai nghiệm cũ, Sư Đoàn 5 Không Quân. Nơi đó kề cận với ủy ban quân sự liên hợp của Cộng Sản Hà Nội và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Hàng ngày di chuyển qua lại trong căn cứ, chúng tôi, những sĩ quan phi hành lúc nào cũng giữ tác phong quân kỷ và lịch sự chào hỏi nhóm Cộng quân đang đóng nơi đây.

Nhưng ở ngoài chiến trường kia chúng tôi rất nghiêm khắc với bản thân, chi ly tính toán trong việc điều chỉnh những trái bom, viên đạn sao cho rớt trúng đầu địch. Nhiệm vụ người hoa tiêu khu trục của chúng tôi là yểm trợ quân bạn đang ngày đêm miệt mài chiến đấu bảo vệ đời sống an lành cho đồng bào Miền Nam Việt Nam tự do.

Tình hình chiến sự lúc này đang leo thang mãnh liệt. Phía Cộng quân đã mở được những trận tấn công lớn, có chiến xa T54, và được trang bị hỏa lực phòng không mạnh... nhằm ngăn chặn các phi vụ oanh kích của chúng tôi yểm trợ bộ binh. Với những dàn phòng không của địch trông tợ như thiên la địa võng... tưởng đâu nó đã giúp địch dễ dàng tung hoành, tấn công đánh phá vào các đơn vị tiền phương của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Những tiền đồn này được đóng trải dài và tràn dọc theo biên giới Lào Miên, ngăn chặn cuộc xâm nhập của Cộng quân từ đường mòn "hồ chí minh" xuyên qua hướng Hạ Lào.

Bởi thế, những danh xưng của Cộng quân từ các cấp lớn nhỏ, những đoàn chiến xa T-54, những dàn súng phòng không, những địa danh mà địch chuyển quân... thì bất cứ người hoa tiêu nào trong biệt đoàn của chúng tôi, ai cũng phải biết và ai cũng thuộc lòng. Chúng tôi thuộc lòng tọa độ địch, thuộc lòng đơn vị địch, thuộc lòng hỏa lực địch.

Vì chiến tranh đang gia tăng ác liệt, cho nên những số phi vụ hành quân của phi đoàn chúng tôi cũng được tăng lên. Trung bình mỗi hoa tiêu thường trực ba bốn phi xuất trong ngày, ngoại trừ phi vụ cấp cứu để bảo vệ vùng cho bạn mình đã bị lực lượng phòng không Cộng quân bắn rơi. Số hoa tiêu tử trận của phi đoàn Thần Báo theo thứ tự thời gian là Thiếu Úy Nguyễn Văn Xi, Trung Tá Huỳnh Văn Vui, Thiếu Tá Nguyễn Minh Sơn, Thiếu Úy Phan Văn Mỹ Anh, Thiếu Úy Nguyễn Văn Cử, Thiếu Úy Nguyễn Trường Thới...

Tôi sao quên được những ngày mãn khóa phi hành ở Hoa Kỳ về nước, Xi và tôi được Bộ Tư Lệnh bổ nhiệm về phục vụ Phi Đoàn 520, Không Đoàn 74 Chiến Thuật, Sư Đoàn 4 Không Quân và trở thành cặp bài trùng đơn vị. Sau khi trình diện đơn vị, Xi rủ tôi về Sài Gòn vào Salon Cự Phú lấy ra hai chiếc Vespa mới toanh. Chúng tôi chạy về đơn vị, rồi giao xe cho nhóm bảo trì phi cơ sơn lại xe theo đúng mẫu mã nguy trang của phần lực cơ A-37, gắn huy hiệu phi đoàn trước xe trông rất lầy lừng. Hai cây súng P-38 của chúng tôi cũng được mang đi mạ bạc bóng lưỡng, báng súng thì tháo ra và thay bằng báng nhôm phi cơ, có khắc hình long phụng. Đạn thì được đánh bóng để gài vào bao đai da... với những loại đạn đặc biệt như đạn chài, đạn chì, đạn bi, đạn lửa, đạn xuyên phá do chúng tôi "ngoại giao" với cảnh sát tỉnh Phong Dinh mới có... và tài tử cao bồi Texas cũng đâu sánh bằng!

Hằng ngày, Xi và tôi tranh nhau đánh giặc mỗi khi có phi vụ ra ngoài tiền tuyến, ai phá sớm mục tiêu thì thắng. Chiều tối chúng tôi trở về hậu phương lãnh giải bằng một chén ở quán Nhớ Đời quận Bình Thủy, một cảnh đẹp lung linh nơi miền sông nước tây đô. Sở dĩ chúng tôi thường chọn quán này, vì đặc sản hấp dẫn như trong thi ca, "Sống trên đời ăn miếng dồi chó, xuống âm phủ biết có hay không..." Cho nên, mỗi khi vừa nhận được lệnh hành quân, là cả hai chúng tôi phải tranh nhau chạy vào phòng dù lấy nón áo súng đạn, khoác vội lên người, leo xe phóng ra phi đạo. Câu châm ngôn của chúng tôi đưa ra là mở máy sớm, cất cánh sớm, đánh giặc sớm... Nếu ai bay trễ, đến lúc mục tiêu tan tành thì đương nhiên thua cuộc, tự giác bỏ tiền bao nạp, không thể chối cãi!

Thời thanh xuân của chúng tôi lững lờ trôi, tới một ngày định mệnh, vô tình tọa độ hành quân lại là quê hương sinh trưởng của Xi – quận Mỏ Cày tỉnh Kiến Hòa. Lúc ra phi đạo mở máy, Xi liên lạc bảo tôi, "Tao đi trước," và Xi tiến đánh mục tiêu trước tôi khi tôi còn làm vòng chờ ngoài vùng hỏa tuyến. Nhìn thấy bom Xi vừa thả và còn đang rơi, Xi kéo tàu lấy lại cao độ thì đột nhiên loạt hỏa tiễn tầm nhiệt SA-7 từ bờ Sầm Giang bắn lên, trông nó đỏ lù và đang chạy theo đuôi phần lực tàu Xi, tôi vội gọi Xi bắn ra trái sáng. Nhưng định mệnh đã an bài cho Xi, bởi rằng vệt dài khói trắng ác nghiệt kia đã hợp lại tàu Xi thành một khối lửa đỏ lù, rồi nổ tung như xác pháo hoa trên bầu trời xanh bao la bàng bạc điểm vài áng mây. Tôi nức nở

khóc và gọi Xi đến khan cả giọng: "Thần Báo 12 nhảy dù"... không tiếng trả lời! "Thần Báo 12, đây 22 nghe rõ trả lời"... Lời điện đàm lần cuối của tôi trong tiếng nấc nghẹn ngào và nước mắt tuôn trào.

Cũng trong ngày Xi tử trận, ông Nguyễn Văn Công, thân phụ của Xi kể lại cho tôi nghe rằng, hôm ấy ông cũng đang ngồi trên chiếc máy cày và cày thửa ruộng bên bờ Sầm Giang gần đó, cũng thấy tiếng nổ chát chúa trên nền trời và chiếc phản lực cơ A-37 đã thành khối lửa lao xuống giữa sông... Không ngờ, người phi công xấu số đó lại là con ông!

Mới ngày nào cặp bài trùng chúng tôi học cùng lớp, cùng trường, cùng bằng tốt nghiệp trường sĩ quan bộ binh Thủ Đức, và cùng về trình diện đơn vị Không Quân, cùng học sinh ngữ, cùng sống trong phố lều - tent city, và cùng đi du học Hoa Kỳ. Đặc biệt trong khóa học phi hành của chúng tôi, chỉ có Xi và tôi là hai người đã có gia đình vợ con, còn lại toàn là độc thân.

Ngày về Sư Đoàn 4 Không Quân, thì Xi yêu cầu tôi, lấy hai căn nhà chung cư trong khu Hoàng Hoa 3 để dễ dàng thông thương qua lại... Tới hôm nay, phi vụ định mệnh đã làm cho chúng tôi âm dương cách biệt, sau giờ phút tìm kiếm nhưng bật tắt vết tích. Cuối cùng tôi cũng đành phải bay hợp đoàn với Thiếu Tá phi tuần trưởng Bùi Văn Minh, làm vòng chào vĩnh biệt bạn về trời, về với Quốc Tổ và Hòn Thiêng Sông Núi.

Trở lại đơn vị mà lòng tôi buồn vơi vơi, buồn mất bạn, buồn tợ như chim bằng gãy cánh! Năm sau, ngày 26 tháng 01 năm 1975, thì định mệnh lại đến với nghiệp phi hành của tôi. Ngay từ sáng sớm hôm ấy sau phiên họp thường nhật phi đoàn vừa dứt, thì điện thoại đổ trên bàn sĩ quan trực reo vang, lệnh hành quân của phi vụ Thần Báo 01 ban ra, gồm có phi tuần trưởng Thiếu Tá Mai Văn Hiền danh hiệu Thần Báo 11 và tôi, phi tuần viên danh xưng Thần Báo 12. Cũng như thường nhật, vừa nghe lệnh là chúng tôi tới bàn sĩ quan trực, lật sổ ghi nhận tọa độ, lập phi trình, lấy điều kiện thời tiết và tình hình địch bạn, rồi vào phòng dù lấy nón áo súng đạn, sắp xếp hành trang lên đường ra trận đánh giặc.

Nhưng hôm nay, nhìn qua hoa tiêu Thiếu Tá Hiền – đương kiêm sĩ quan đặc trách hành quân của phi đoàn – ân cần dặn tôi: "Bản à, xuống đánh cẩn thận, phòng không mạnh đó!" Tôi nhìn anh với cái nhìn cảm phục và biết ơn, rồi tôi trả lời anh bằng cái gật đầu và mỉm cười. Anh Hiền cũng biết vì kể từ ngày Xi chết, tôi thường có những phi xuất bay thấp sẵn địch và liều mạng, bởi thế nên anh thường nhắc tôi bay bông cẩn thận, mỗi khi có chuyện đi đánh giặc chung với anh.

Có lần, tôi bị hỏa tiễn tầm nhiệt rượt đuổi, anh Hiền gọi tôi bắn trái sáng, và tôi đã hạ gục loại đầu đạn SA-7 ác nghiệt này. Thông thường, mỗi khi chúng tôi tiến đánh mục tiêu, thì địch quân lại thường nhắm bắn phi cơ số 2, đang khi vòng bom thả đầu của phi cơ số 1 vừa rơi khiến chúng còn đang bàng hoàng tìm nơi ẩn náu, bởi thế chúng chưa kịp bắn phi cơ số 1.

Sáng nay, phi trình nửa giờ cất cánh của chúng đang tôi nhắm hướng Tây Ninh, và bình phi ở cao độ 15 ngàn bộ, tức bay cao hơn đỉnh núi khoảng 5 ngàn... Bỗng

nghe phi cơ quan sát điện đàm và hướng dẫn chúng tôi vào đánh mục tiêu, chân núi Bà Đen. Từ trời cao chúng tôi thấy khói màu bốc lên tại khu Điền Long, và quan sát viên cho biết tăng T-54 của Cộng quân đang tiến lại từ hướng nhà máy đường, mái ngói đỏ phía bắc khoảng 100 bộ.

Chúng tôi vừa định điểm tọa độ và mục tiêu địch, rồi làm vòng đánh bom, thì ít phút sau phòng không của địch đã rải lên trời nổ bung ra như nấm. Phi cơ số 1 vừa thả bom, nhìn theo mục tiêu của anh Hiền vừa đánh, tôi nhận ra đoàn tăng T-54 xạ kích vừa xong, thì chúng lại ẩn náu vào bụi cây ven rừng. Nhưng vị trí ẩn nấp khôn lanh ấy đã bị tôi phát giác ra xe giặc, và vòng bom phi cơ số 2 đã đánh trúng mục tiêu, khiến chiếc tăng được nhận làm của lễ toàn thiêu.

Thời gian phục vụ Thần Báo chẳng mấy chốc mà đã hai năm kỷ niệm ngày về của tôi, và mười năm kỷ niệm ngày thành lập phi đoàn. Tôi đã có hàng ngàn giờ bay trên phiếu phi hành, có hàng trăm phi vụ oanh kích trên vùng trời địch đóng, không riêng lãnh thổ Việt Nam mà còn những không tạc trên những bầu trời Hạ Lào, Cao Miên với bao hiểm nguy vào sinh ra tử... nào là đột phá đường mòn Hồ Chí Minh, tấn công Cục R, san bằng địa đạo Củ Chi, đập tan thủ đô Lộc Ninh... những địa danh mà Cộng quân tưởng chừng là những nơi an toàn và bí mật.

Nhưng sau hai phi xuất hành quân trong ngày hôm ấy, một trận ở Điền Long núi Bà Đen và một trận ở Long Tân núi Mây Tào, thì phi vụ thứ ba, tôi đã bị bắn rơi và trọng thương trong trận Klong Khot, một trận đánh nhằm ngăn chặn đường tiến quân của "Công Trường số 9 bộ đội Bắc Việt" xâm nhập vào miền Nam qua ngõ Hạ Lào và Cao Miên.

Một lần nữa, anh Hiền và tôi lại cùng thực hiện phi vụ thứ ba trong ngày. Đúng lúc 3 giờ chiều hôm ấy, tôi vừa đánh xong vòng bom thứ hai vừa dội xuống Trà Teng, và trong lúc tăng tốc để lấy lại cao độ thì tôi bị hỏa tiễn tầm nhiệt SA-7 bắn trúng máy cánh trái, tàu nổ tung và tôi bị thương nên đã phải nhảy dù.

Thời gian bao lâu thì tôi hoàn toàn không biết, nhưng khi dù mở và bay lơ lửng trong không gian lạnh lạnh làm cho tôi hồi tỉnh. Tôi bắt đầu cảm thấy thấm mệt, có lẽ máu trong những vết đạn trên người cũng đang nhỏ rơi, và nhìn lên nóc dù tôi cũng đã đếm được nhiều vết đạn mà địch quân đang bắn, nổ lổ chỗ trên cánh dù hoa.

Nhìn xuống mục tiêu, tôi cố gắng lái dù chạy theo chiều gió để tránh xa địch quân chừng nào hay chừng nấy. Có lẽ tôi cũng đã chạy xa lắm, rồi tìm một điểm đáp an toàn trong khu rừng vắng trên phần đất Cao Miên, cách xa biên giới Tây Ninh khoảng một trăm cây.

Khi đáp xuống thì cánh dù của tôi lại bị cành cây cao máng lại, khiến tôi treo cao trên mặt đất. Tôi lặn tay trong áo lấy cuộn cứu hộ nối dài dây dù để hạ người xuống đất an toàn, rồi cởi giày dù và chui vào bụi cây rừng ẩn nấp trước khi cảm thấy mình sắp sửa ngã gục.

Rừng hoang vắng, những tiếng cú gọi hồn rít lên xa xa, tôi hạ máy vô tuyến liên lạc đang cầm trên tay xuống một bên, rồi đặt đề trên những chiếc lá khô xào xạc. Rút cây súng ngắn nạp đạn rồi đặt cạnh bên máy vô tuyến, tôi bắt đầu mở ba lô hành trang lấy sách hướng dẫn mưu sinh thoát hiểm ra và đọc ngẫu nhiên cho nhớ, rồi lấy thuốc cá nhân ra uống, băng bó những vết thương rỉ máu, ăn chút lương khô đề lấy lại sinh lực... Nhìn dòng chữ nhấn gờ trên sách, khi bị thương thì máu trong mình đổ ra, và cũng là lúc khát nước nhất, mà uống nước nhiều thì khó cứu sống. Tôi mỉm cười nhìn những giòng chữ đậm nét trên trang mưu sinh thoát hiểm của mình.

Ngoài kia trời tối dần, màn đêm buông rủ làm tắt lịm, những tiếng beo hú cọt găm như bao oan hồn hiển hiện... sau bức điện morse đánh đi, các bạn hoa tiêu của tôi khắp nơi tìm đến nào là trực thăng, nào là F5, nào là A37 đánh bom và thả trái sáng, tạo vành đai an toàn cho tôi trú ẩn qua đêm. Vì đạn bắn như mưa, nên mãi tới sáng mới được trực thăng bốc lên, tải thương về tiền đồn biên giới Trà Teng, là nơi tôi đánh bom hôm trước để băng bó vết thương.

Trên trực thăng tôi bị ngắt xiui nhiều lần vì mất máu, nhưng những lúc tỉnh thì lại khát nước. Lúc tôi khát và thấy có người cầm bông thấm nước từ bidon, rồi đặt trên môi tôi. Có những lúc quá khát tôi nảy ý định muốn lấy chiếc bidon nước trước mặt mà tu. Nhưng bị dụt lại và tôi mở mắt ra nhìn thì thấy ông là tướng hai sao. Với tác phong quân kỷ, tôi tự nhiên dơ tay chào theo nghi thức quân cách, nhưng giờ đây cánh tay mình đang bị cột chặt vào bangka. Ông tướng nhìn tôi mỉm cười gật đầu vì ông đã hiểu ý muốn của tôi, đó chính là Thiếu Tướng Nguyễn Khoa Nam, Tư Lệnh Vùng 4 Chiến Thuật, người sau đó tuần tiết khi Sài Gòn thất thủ.

Trực thăng của Thiếu Tá Đức đang lái lượn vòng tìm bãi đáp, tôi cựa quậy và liếc nhìn xuống vai áo trận rách nát của mình... thấy vật lạ, ba bông mai vàng mới toanh, cấp bậc đại úy đã được Thiếu Tướng Nam tuyên thăng tại mặt trận. Ông gắn cho tôi lúc còn bất tỉnh... và thấy tôi ngơ ngác nhìn, ông nói, “Năm nghỉ đi em, Thần Báo số 2.” Một kỷ niệm đẹp, đáng ghi nhớ trong đời binh nghiệp của tôi. Có lẽ đã sáng đẹp nhất trong lòng tôi cho tới ngày hôm nay, đó là hình ảnh của Thiếu Tướng Nguyễn Khoa Nam. Người thanh sát mặt trận khi tôi đánh bom, và sau khi tàu tôi trúng đạn, phải nhảy dù... Vị Tư Lệnh của Quân Đoàn IV này đã túc trực 24/24 trên trực thăng quan sát mục tiêu chiến trường và tọa độ mà tôi đang ẩn náu... cho tới khi cứu được tôi. Đó là kỷ niệm sống mãi trong tôi, và tôi đã khóc thương Thiếu Tướng Nam khi nghe tin người sĩ quan tùy viên của ông thuật chuyện lại với tôi trong trại tù cải tạo.

Qua những tấm gương khí tiết oanh liệt như Thiếu Tướng Nguyễn Khoa Nam, và hoa tiêu khu trục của Phi Đoàn Thần Báo như Trung Tá Huỳnh Văn Vui, Thiếu Tá Nguyễn Minh Sơn, Thiếu Úy Nguyễn Văn Xi, Thiếu Úy Phan Văn Mỹ Anh, Thiếu Úy Nguyễn Văn Cử, Thiếu Úy Nguyễn Trường Thới đã anh dũng chiến đấu và hiến thân để bảo vệ cho nền tự do dân chủ Việt Nam, đã thúc dục lòng tôi luôn suy xét về việc thất trận của ngày 30 tháng 04 năm 1975, để tìm ra những nguyên nhân gây ra mất nước, và từ những chỗ mất ấy mà chúng ta có thể khởi công đi tìm... Cũng

bởi thế mà tôi cảm nhận rằng, Việt Nam Cộng Hòa chúng ta đã thiếu vắng một nền tảng triết thuyết dân tộc làm căn bản trong công cuộc xây dựng kiến thiết quốc gia, nêu cao chính nghĩa dân tộc, và khai triển rộng rãi sách lược quốc phòng nhằm bảo vệ đất nước một cách thực tế, vận động toàn dân toàn diện trong việc giữ nước, phát triển tự do dân chủ một cách vững chắc minh chính.

Nhìn lại buổi sáng ngày ngày 30 tháng 4 năm 1975, lúc 10 giờ tại phi trường Bình Thủy, chúng tôi nhận lệnh của Phòng Hành Quân Chiến Cuộc và thực hiện phi vụ oanh kích ngay vành đai khu vực an ninh phi trường, vì tin tức ghi nhận Cộng quân đã tràn qua Lộ Tẻ Ba Xe. Khi vác dù ra phi đạo lấy tàu đánh giặc, thì rất nhiều anh em quân nhân các cấp trong Sư Đoàn 4 Không Quân lúc ấy đã tràn ra dọc theo bãi đậu và cất tiếng hoan hô cổ vũ chúng tôi. Khi cất cánh thi hành công tác, tôi mở máy nghe lệnh đầu hàng của Tổng Thống Dương Văn Minh mà nước mắt của mình tuôn trào.

Ôi tình quê hương! Tình tuyệt vời và tuyệt vọng! Tình đẹp và buồn làm sao! Một nỗi buồn trào dâng và len lén trong tim người lính trẻ, với chuyến bay định mệnh.

Phạm Văn Bản

Nguồn: https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CAAqdPnX8fv5o71iMayX_SQ6oBQxFQaNmE98OV%3DeYtXpicC9Yg%40mail.gmail.com.

www.vietnamvanhien.org

